

## תוכנייה מעודכנת לתאריך: 13.01.26

### יום 0 — ערב לפני: "נכנסים למוד מדבר" (עין יהב)

עין יהב היא הבסיס המושלם לפתיחה רגועה: מגיעים באור, פורקים ציוד בלי לחץ, עושים סיבוב קצר ליישור קו, וקונים את כל מה שחוסך כאב ראש בבוקר (נשנושים, מים, קפה לדרך). זה הערב שבו "מחליפים הילוך בראש" — פחות משימות, יותר חופש.

טיפ קטן לאווירה: ארוחת ערב קלילה, להכין שקיות יום-יום (נשנושים/מלחים), וללכת לישון מוקדם כדי לפתוח את יום 1 עם אנרגיה של חופשה.

### יום 1 — עין יהב → חאן בארות ( $\approx 53.8$ ק"מ)

זה היום שבו המדבר מתחיל לדבר. בהתחלה הכל רגוע: קצב נשימה, גלגול קל, והתחושה הזאת שעוזבים מאחור את העולם הרועש. ואז, לאט לאט, השטח מתחיל להפוך ל"מסע" — מרחבים פתוחים, צבעים שלא רואים בשום מקום אחר, והקטע הזה שרוכבים בתוך שקט מוחלט ושומעים רק גלגלים על שביל.

ואז מגיע ה-WOW של היום: **כניסה לאזור המכתש והמעבר ממזרח למערב** — כאילו מישהו החליף סט צילומים באמצע הסרט. יש רגעים של עתיקות, סלעים שהטבע פיסל כמו אמנות מודרנית, ונוף שמרגיש מנותק מהמציאות. זה יום שמלמד לרכוב "עם העיניים" — כי כל פנייה מביאה עוד פריים של פוסטר.

**לינה בחאן בארות:** זו חוויה מדברית אמיתית, אבל חשוב להזמין מראש. המקום מופעל כאתר קמפינג מסודר עם מתקנים (תאורה, נקודות חשמל, מים, שירותים/מקלחות ועוד). **מי שרוצה "עיר ואוכל"** — יכול להמשיך אחרי החאן למצפה רמון.

### יום 2 — חאן בארות / מצפה רמון → מדרשת שדה בוקר ( $\approx 69.2$ ק"מ מחאן בארות)

היום הזה הוא ביג' של סינגלים והחלפת תפאורות. יוצאים בבוקר כשהאוויר עוד "מתוק", לעליית כביש אדירה שפורסת את המכתש לאט לאט.

קפה מהיר וארוחת בוקר + הצטיידות במצפה רמון ומייד נכנסים לרצף של קטעים שמרגישים כאילו מישהו תכנן אותם במיוחד לרוכבים: זרימה, קצב, ואז עוד פיתול שמעלה חיוך. המדבר פה משתנה מול העיניים — צבעי קרקע, מרקמים, ואז פתאום תצפית שגורמת לך להאט ולשתוק.

זה יום שאפשר לרכוב אותו "ספורטיבי", אבל הכי חזק הוא דווקא כשנותנים לו להיות **יום חופשה**: עצירות קטנות על נקודות נוף, תמונות, רגעים של "איזה מזל שאנחנו פה".

**אחרי שמסיימים במדרשה — טיול קצר לנחל חווארים.** זה סגירה מושלמת ליום: הליכה קלה, קניין לבן, ושקט שמנקה את הראש.

### יום 3 — שדה בוקר → דימונה ( $\approx 64.4$ ק"מ)

יום "מפתיע" זו מילה קטנה מדי. יש בו את השילוב הכי כיפי לטיול ארוך: מצד אחד רכיבה רציפה וזורמת שמכניסה לקצב, ומצד שני רגעים שהמסלול נותן לך מתנה — תצפיות על המכתש הגול, גבים/ערוצים (ובעונות הנכונות גם מים), ומקטעים פראיים שאתה אומר בהם: **איך זה יכול להיות כל כך קרוב וכל כך אחר?**

זה יום של תחושת התקדמות: אתה מרגיש שאתה חוצה אזורים, לא רק "עושה ק"מ". ודימונה בסוף היום נותנת את הנוחות הזאת של סיום בעיר — מקלחת טובה, נקודות אוכל מפתיעות ושינה עמוקה.

### יום 4 — דימונה → חוות/כפר הנוקדים ( $\approx 52.8$ ק"מ)

זה אחד הימים הכי "סינמטי" של הטיול. הוא מתחיל על שבילים מהירים יותר ופחות טכניים — כזה שמאפשר לפתוח רגליים ולצבור קצב. יש תחושה של ירידה/זרימה שמחזירה אנרגיה לגוף... ואז מגיע החלק שמייצר זיכרון:

**הטיפוס האפי של הטיול.** טיפוס שבונה דרמה — לא בבת אחת, אלא לאט לאט. ובשלב מסוים קורה הקסם: **ים המלח מתחיל להיחשף.** קודם פס דק, אחר כך נוכחות, ואז מבנים שעוד רגע ה-"וואו" האמיתי מגיע.

אחרי התרעננות בערד, נכנסים לסינגל שמרגיש כמו פרס על כל העבודה: ירידות/זרימה, מדבר יהודה במיטבו, וסיום במקום שהוא לגמרי "נווה מדבר לאירוח".  
כפר הנוקדים ממקם בין ערד למצדה ומוכר כאירוח מדברי (חדרים/אוהלים/חאנים) — מושלם לאווירת חופשה.

### יום 5 — חוות/כפר הנוקדים → מצדה ( $\approx 17.7$ ק"מ)

יום קצר ברכיבה — בכוונה. זה יום שאתה לוקח אותו לאט, נהנה מהדרך בלי לרדוף אחרי ק"מ, ושומר את האנרגיה למה שבאמת עושה אותו מיוחד: **מצדה.**

הקטע פה הוא המעבר בין רכיבת מדבר למפגש עם היסטוריה ונוף אייקוני. מסיימים את הרכיבה, מסדרים את העניינים, ואז עולים רגלית למצדה בזמן הנכון (אור אחר הצהריים/שקיעה) כדי לקבל את התצפיות שהן באמת "וואו" על ים המלח.  
(מצדה יושבת מעל ים המלח ומזוהה כאתר מבצר היסטורי מרכזי).

לינה בחאן מצדה — וסגירת יום כמו שצריך.

## יום 6 — מצדה → נאות הכיכר ( $\approx 77.0$ ק"מ)

זה יום של "אפיק". יום שמרגישים בו שאתה בתוך אירוע. יש בו סינגלים מדבריים משגעים, קטעים ארוכים שנותנים אדרנלין, ואז את החלקים שמעלים חיוך בתוך הקסדה כי הם פשוט מרגישים נכון.

היילייט ברור: **ירידה ארוכה וממכרת** (מעלה זרון) — מהסוג שמרוקן סטרס וממלא אנרגיה. משם נכנסים לקטעים שמרגישים כמו מעבר בין עולמות: **נחל פרצים** עם האווירה המסתורית-עתיקה שלו, ואז הסיום על ים המלח — קו חוף, אופק פתוח, והתחושה הזאת שאתה רוכב בתוך גלויה.

היום הזה הוא הכי "טריילר" מכל הטיול — מלא רגעים של טייטלים.

## יום 7 — הפינאלה: נאות הכיכר → עין יהב ( $\approx 42.9$ ק"מ)

זה היום שבו נותנים לחוויה לשקוע. פחות דרמה, יותר ספיגה: מדבר ענק משני הצדדים, קצב רגוע, זמן לחשוב על כל הרגעים שנאספו בשבוע הזה.

זה פינאלה מושלם כי הוא לא "זורק אותך" לסיום — הוא מאפשר לסגור את המעגל כמו חופשה אמיתית: עוד כמה תמונות בראש, עוד כמה חיוכים, ועוד משפט אחד שאתה אומר לעצמך בסוף: **עשינו פה משהו גדול.**